

Egy-négy osztályos koromban, amikor reggel iskolába menet kifordultam az arrafele vezető főútra, a Hargitát láttam mindig magam előtt, a kékes-zöld fenyves hegyoldal, pont mintha az út végén lenne. Ott is volt, csak sokkal messzebb, mint ahogy látszott. Ma, ha a hegyoldal fele nézek, az kopasz és ez távolról is nagyon jól látszik.

Ami távolról csak üresség, az közelről nézve önzéssel, sérelmekkel és indulatokkal van tele, úgy mint az emberek [azon a bizonyos videón](#), ami múlt hét óta terjed, mint a pestis az interneten. **Terjed és fertőz.** Engem, a hangulatot, a közvéleményt, a szentegyháziak közmegítélését.

Szégyellem magam miatta, a felvételen szereplők miatt. Hiába tudom, hogy az általánosítás nem jogos, és talán nem mindenki fog megítélni egy kisebb várost néhány ember viselkedése alapján, mégis **kínos számomra ez a dolog**. Nagyon kínos, de nem amiatt, amit mások gondolhatnak rólam, rólunk.

Idegen vagyok a szomszédban

Huszonhat éve élek itt, és mégis sokkolt az, ahogy a majdnem szomszédaim a munkatársaimmal bántak, és bántak volna valószínűleg velem is, ha éppen úgy alakul, hogy én megyek ki a helyszínre. Azon csodálkozom, hogy hol és mikor szakadt el egymástól az én világom az övéktől. Hiszen a fiatalabbakra jól emlékszem az iskolából, a többiek arcát is ismerem az utcáról, a templomból, a mindennapi életből.

De mégis olyan, mintha párhuzamos síkokban futna az életünk, az érintkezési pontok ritkák és a felszínen vannak, egyelőre. Addig, **amíg nem hasít húsba** a különbségeink következménye.

Itt élek, és mégsem vagyok elég közel az ügyhöz, nem látok bele a sokéves fabiznisz homályába, így csak arról tudok beszélni, ami szabad szemmel is látható és ami a levegőből érezhető.

Nem látom azt, hogy kinek mennyi haszna volt és van az erdőcirkuszból, de azt láttam, ahogy a fával megrakott szekerek és kamionok levándoroltak az úton, és nem egyszer hallottam, ahogy éjszaka robogott el egy traktor az ablak alatt. **Hova mentek a fák?** Nem igazán tudom. De azt láttam, ahogy fogyott az erdő, úgy nőttek ki a földből a sokablakos házak a falu végén, terjeszkedett a fűrésztelep, és szaporodtak az autók a környéken.

A Hargita pedig távolról nézve úgy változott, mint egy time-lapse videóban, amikor a napról-napra történő változásokat észre sem veszed, a végeredmény mégis megdöbbentő.

A fától az erdőt

Azt is látom, hogy lassan nincs különbség az érdekek és az értékek között. Hogy hiába létezik jog, vagy törvény, az igazság darabokra van szakítva, és szét van hordva, mint a fenyőfák, ki tudja, melyik szegletébe a világnak.

Azt látom – és ez megrémít – hogy a **konfliktuskezelés helyett fenyegetőzés, erőfitogtatás és agresszió van** . Az észérveknek nincs helyük a párbeszédben, sőt párbeszéd sincs.

A videóban szereplő szentegyháziak viselkedését nem tudom másképp értelmezni, csak egy **borzasztóan beszűkült tudatállapotként**

. Javítsanak ki, ha tévedek, de úgy látom, ezek az emberek nem látnak tovább saját maguknál. Úgy is mondhatnám, nem látják a fától az erdőt. Nem látják, hogy az erdőirtással mindenkinek ártanak. Még saját maguknak is. Egyszerűen nincs perspektívájuk, sötétben vannak, és sötétte teszik az én jövőmet is.

Nem érdekel engem az, hogy ki sodorja magát bajba, vagy ki ússza meg gazemberként is. Azt gondolom, hogy mindenki a saját lelkiismeretével néz szembe előbb-utóbb, **nem tisztem**

nekem ítélkezni.

Engem csak az érdekel, hogy az erdő, amit a természet évszázadok, sőt évezredek alatt felnevelt és megtartott, **maradjon meg erdőnek**, és ne tegye tönkre egy generáció.

Az is érdekel, hogy a nyári eső miatt háromszorosára duzzadt patak ne vigye el a nagymamám veteményeskertjét, mert a hegyekben nem volt, ami megfogja a vizet. Az érdekel, hogy a gyermekeim ne csak a Discovery-n lássanak fenyegetést.

Az érdekel, hogy végre **egyformán vállaljunk felelősséget a környezetünkért**, és ne ugorjunk egymás torkának vak indulatból.

Én itt akarok élni, kedves szentegyháziak, ne tegyétek tönkre a városomat!